
13

ІСТОРІЯ КРИМІНА- ЛІСТИКИ ТА СУДОВОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

DOI: <https://doi.org/10.33994/kndise.2023.68.72>
УДК 343.98

Тетяна Петрівна Кривак
молодший науковий співробітник
відділу наукової діяльності та міжнародного співробітництва
лабораторії організації наукової, методичної діяльності,
нормативного забезпечення та міжнародного співробітництва

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-0679-1080>
E-mail: t.kryvak@kndise.gov.ua

*Київський науково-дослідний інститут судових експертиз
Міністерства юстиції України*

МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ (ІНТЕРПОЛ): ІСТОРІЯ І СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ

У статті розглядаються історичні передумови створення, розвитку та функціонування Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерполу) та Національного Центрального Бюро в Україні. Розглянуто роль та значення Інтерполу у міжнародному співробітництві у боротьбі із кримінальною злочинністю та її правова, технічна та організаційна еволюція. Відзначаються основні сучасні тенденції діяльності та співпраці організації.

Ключові слова: Міжнародна комісія кримінальної поліції, Міжнародна організація кримінальної поліції, Інтерпол, Національне центральне бюро Інтерполу, повідомлення, операції Інтерполу.

Постановка проблеми. Міжнародна організація кримінальної поліції (далі – Інтерпол) є найбільшою провідною міжнародною поліцейською організацією світу, яка за чисельним складом на тепер перевищила Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН). Це досить показово, оскільки обидві організації були засновані на реагування потреб та викликів часу: ООН – після закінчення Другої світової війни у 1945 році, а історію ж сучасного Інтерполу можна сміливо відрахувати з 1956 року, коли у Відні на 25-й сесії Генеральної Асамблеї Міжнародної комісії кримінальної поліції було прийнято новий Статут Організації. І на сьогодні їхня значимість для всього світового співтовариства підтверджується чисельним складом: Інтерпол на сьогодні об'єднує 195 держав, включаючи Україну, і це на дві держави члена більше, ніж в ООН. [1]. Оскільки Інтерпол є однією з найчисельніших міжнародних організацій і розглядається як глобальний інститут співпраці поліцейських відомств країн світу, то й на сучасному етапі, завдяки своїй унікальній структурі, правовій базі та технічному оснащенню, продовжує здійснювати ефективну та раціональну координацію міжнародного поліцейського співробітництва. З огляду на це, досить актуальними та суттєвими залишаються питання діяльності Інтерполу з погляду ефективності не тільки на виклики сьогодення, але й у плані перспектив розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Діяльність Інтерполу завжди викликала неабиякий інтерес у науковців-правників, що представляють різні галузі права, у тому числі міжнародне, адміністративне, кримінально-процесуальне, а також здійснюють дослідження у галузі криміналістики та оперативно-розшукової діяльності. Досить ґрунтовними дослідженнями про діяльність Інтерполу на сьогодні є роботи О. М. Бандурка, П. Д. Біленчука, А. В. Борисенкова, О. І. Виноградової, О. І. Леженіної, Є. К. Паніотова, В. Б. Смеліка, О. В. Столяровського та інших. Українські науковці переважно у своїх дослідженнях зосереджували увагу на загальних питаннях співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю, повноваженнях Національного Центрального Бюро Інтерполу в Україні, функціонуванні баз даних Інтерполу, організаційних засадах здійснення міжнародного розшуку, принципах міжнародного співробітництва у кримінально-процесуальній діяльності та інших актуальних питаннях діяльності Інтерполу. Окрім того, українські науковці досліджували такі питання, як захист прав людини при взаємодії з Інтерполом, роль Інтерполу у боротьбі з кіберзлочинністю, використання Інтерполу у процесі міжнародної правової допомоги та інші. У своїх дослідженнях українські науковці акцентують увагу на важливості співпраці між державами у боротьбі зі злочинністю та на ролі Інтерполу у цьому процесі.

Мета дослідження. Метою даного дослідження є ознайомлення з історією Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол) та розгляд його ролі та функцій у сучасному світі, участь організації у боротьбі та реагуванні на організовану злочинність, що має транснаціональний характер.

Викладення основного матеріалу. Історичними передумовами створення цієї організації прийнято вважати Перший міжнародний конгрес кримінальної поліції, що пройшов у 1914 році, за підсумками якого

представники з 24 держав ухвалили рішення про необхідність відмовитися від дипломатичних каналів у міжнародному співробітництві поліції та встановлювати прямі контакти між поліцейськими відомствами різних держав за допомогою створення спеціальної комісії. Проте, перша світова війна перервала реалізацію узгоджених заходів, тому запланований II Міжнародний конгрес кримінальної поліції вдалося скликати лише у 1923 році. За його підсумками було створено постійно діючу організацію – Міжнародну комісію кримінальної поліції (The International Criminal Police Commission, 1923) [2].

Друга сесія Міжнародного конгресу кримінальної поліції відбулася знову у Відні у 1926 році та ухвалила двадцять одну резолюцію. В основному вони стосувалися встановлення інформації з міжнародної злочинності, запровадження правил телеграфного зв'язку між поліцейськими силами.

Берлінський конгрес Міжнародної кримінальної поліції, що проходив з 17 по 30 вересня 1926 року (на ньому зібралося 245 учасників з різних країн), присвятив основну увагу питанню екстрадиції.

У передвоєнний період скликання Міжнародного конгресу кримінальної поліції проводилися на регулярній основі: 1934 (Відень), 1935 (Копенгаген), 1936 (Белград), 1937 (Лондон), 1938 (Бухарест).

Діяльність Комісії було припинено під час Другої світової війни. І лише у 1946 році у Брюсселі відбувся черговий Конгрес кримінальної поліції, під час якого було переглянуто установчий акт 1923 року, прийнято тимчасові положення про цілі та завдання діяльності Комісії [3].

У 1956 році у Відні на ювілейній 25-й сесії Генеральної Асамблеї Міжнародної комісії кримінальної поліції було прийнято новий Статут Організації, в якому у статті 1 закріплювалася нова назва – Міжнародна організація кримінальної поліції (МОКП) – Інтерпол. Місцезнаходження постійно діючих центральних органів Інтерполу з 1989 року було зосереджено у Ліоні, Франція [3].

Інтерпол не можна назвати класичною універсальною міжнародною організацією, тому що коло розв'язуваних завдань є дещо специфічним і вузьким у порівнянні з тією ж ООН, яка займається проблемами економіки, науки, культури, охорони здоров'я, безпеки, але, виходячи з масштабів чисельності держав у складі обох організацій, можна сміливо стверджувати, що у світі існують дві універсальні міжнародні організації, які знайшли визнання у всього світового співтовариства.

Специфіка функціонування Інтерполу – це, насамперед, побудова взаємовідносин між державами-членами з наступними цілями:

а) забезпечувати та підтримувати найширшу взаємну допомогу між усіма органами кримінальної поліції у межах законодавства різних країн та в дусі Загальної декларації прав людини 1948 року (найпершого міжнародного документа, що проголошує правові основи статусу людини та громадянина);

б) створювати та розвивати всі інституції, які можуть ефективно сприяти попередженню та припиненню загальнокримінальних злочинів. (ст. 2 Статуту Інтерполу) [4].

У той же час, організації категорично забороняється здійснювати будь-яке втручання чи діяльність політичного, військового, релігійного чи расового характеру (ст. 3 Статуту Інтерполу) [4].

До основних функцій Інтерполу віднесено такі:

- надання оперативної інформації та доступу поліцейським органам до баз даних;
- надання захищеного каналу зв'язку для обміну поліцейською інформацією державами-членами Інтерполу та Генеральним секретаріатом;
- оперативна підтримка поліцейських відомств;
- навчання та підвищення кваліфікації співробітників правоохоронних органів держав-членів, у тому числі за допомогою проведення спеціальних семінарів-тренінгів [5].

У 2008 році на 77-й сесії Генеральної Асамблеї Міжнародної організації кримінальної поліції до статті 5 були внесені зміни щодо структури організації. На сьогодні структура Інтерполу, відповідно до Статуту, включає Генеральну Асамблею, Виконавчий комітет, Генеральний секретаріат, Інститут радників та Національне центральне бюро (НЦБ), Комісію з контролю файлів (ст. 5 Статуту Інтерполу) [6].

Генеральна Асамблея Інтерполу є найвищим органом організації та складається з делегатів, що призначаються її членами. Цей орган працює у сесійному порядку. Сесії проводяться щорічно у складі делегацій, які направляються державами-членами Інтерполу. Кожна делегація має один голос. До повноважень Генеральної Асамблеї входять: визначення основних напрямів та принципів співробітництва поліцейських органів держав у рамках Інтерполу та завдань у діяльності організації; прийняття нових членів; розгляд, затвердження плану роботи та бюджету на наступний рік; обрання посадових осіб організації та ін. Резолюції Генеральної Асамблеї з внутрішньо організаційних, процедурних питань є обов'язковими до виконання; резолюції, адресовані поліцейським органам, мають рекомендаційний характер (статті 6–14 Статуту Інтерполу) [6].

Виконавчий комітет – виборний орган Інтерполу. Він засідає у період між сесіями Генеральної Асамблеї та здійснює контроль за виконанням рішень Генеральної Асамблеї; контролює діяльність Генерального секретаря; готує порядок денний сесії Генеральної Асамблеї; здійснює всі повноваження, якими наділяє його Асамблея (ст. 22 Статуту Інтерполу) [6].

До складу Виконавчого комітету входять Президент, три віцепрезиденти та дев'ять делегатів. Усі вони обираються із дотриманням принципу справедливого географічного представництва (ст. 15 Статуту Інтерполу), тобто, кожен віцепрезидент представляє у Виконавчому комітеті різні континенти – Азію, Америку, Африку та Європу [6].

Постійно діючим органом Інтерполу є Генеральний секретаріат, що складається з Генерального секретаря, який обирається Генеральною Асамблеєю на п'ять років, адміністративного та технічного персоналу. Дана структурна ланка Інтерполу діє спеціалізованим інформаційним центром, що забезпечує також ефективне адміністративне управління організацією. Секретаріат веде збір та обробку всіх матеріалів про розшукуваних осіб, про стан, методи та засоби боротьби зі злочинністю (статті 25–27 Статуту Інтерполу) [6].

Радники у структурі Інтерполу здійснюють консультативні функції, наукову розробку окремих питань; обираються з числа вчених, практиків, які

зарекомендували себе у певній галузі знань та роботи й користуються в ній всесвітнім авторитетом (статті 34–35 Статуту Інтерполу) [6].

Комісія з контролю файлів Інтерполу є незалежним контрольним органом, що діє відповідно до офіційних правил та документів і має три основні функції:

- моніторинг застосування даних організації правил захисту персональних даних, які обробляє Інтерпол;
- підготовка рекомендацій для організації щодо будь-яких операцій чи проєктів, що стосуються обробки персональних даних;
- обробка запитів на доступ до файлів (ст. 36 Статуту Інтерполу) [6].

З метою забезпечення постійного зв'язку поліцейських служб держав-членів організації кожна держава визначає спеціальний орган – Національне центральне бюро (далі – НЦБ), яке одночасно входить до структури Інтерполу та системи національних органів внутрішніх справ (статті 31–32 Статуту Інтерполу). НЦБ є унікальним органом, аналогів якому немає у структурі інших міжнародних організацій. На внутрішньодержавному рівні НЦБ підтримує співробітництво із судовими органами, прокуратурою, прикордонною, митною службами, на міжнародному – взаємодіє з НЦБ інших країн, Генеральним секретаріатом Інтерполу. Запити Генерального секретаріату, НЦБ окремих держав надходять безпосередньо до керівника НЦБ відповідної держави [6].

Перші контакти українських правоохоронних органів з зарубіжними колегами в рамках Інтерполу почалися у 1990 році, але не безпосередньо, а через відповідні структури колишнього СРСР. Саме тоді Постановою Ради Міністрів СРСР № 338 від 7 квітня 1990 року створено Національне центральне бюро Інтерполу в СРСР. На початку 1991 року вже обговорювалася можливість самостійного членства України в Інтерполі, але через вертикальну залежність від МВС СРСР реалізувати це не вдалося.

І лише в роки незалежності України ця ідея втілилася в життя. Своєю постановою Кабінет Міністрів України від 30 вересня 1992 року № 555 прийняв пропозицію Міністерства внутрішніх справ, погоджену з Міністерством юстиції, Міністерством закордонних справ та Службою безпеки, про вступ України до Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол, та подав від імені Уряду заявку про вступ України до цієї організації. Кабінет Міністрів України виділив для сплати вступного та річного внесків Інтерполу 328 700 швейцарських франків [7].

25 березня 1993 року Кабінет Міністрів України своєю постановою № 220 затвердив «Положення про Національне центральне бюро Інтерполу» (далі – НЦБ), де визначено, що взаємодія правоохоронних органів України з компетентними органами зарубіжних держав щодо вирішення питань боротьби із злочинністю, що має транснаціональний характер або виходить за межі України, здійснюється лише через Національне центральне бюро Інтерполу, яким на сьогодні виступає Національна поліція, згідно із Постановою КМУ № 968 від 13.12.17 [8], [9].

Україну було прийнято до Міжнародної організації кримінальної поліції у 1992 році на 61-й сесії Генеральної асамблеї Інтерполу. Повноправним

членом цієї організації наша держава стала в 1993 році після створення Національного центрального бюро Інтерполу. За цей період пройдено нелегкий шлях становлення, розвитку і визнання українського Бюро Інтерполу як одного з передових підрозділів, що представляє інтереси держави на міжнародному рівні [9].

Діяльність НЦБ Інтерполу в Україні значною мірою має міжвідомчий характер. З метою нормативного й організаційного забезпечення взаємодії з іншими правоохоронними органами та ГУНП України в областях підготовлена «Інструкція про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні в попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів» [10].

Водночас слід зазначити, що Інтерпол щільно взаємодіє з такими суб'єктами міжнародного права, як міжнародні організації. В останні роки цей напрямок співпраці Інтерполу розширюється досить швидко, натомість вперше необхідність здійснення спільних зусиль боротьби зі злочинністю у межах міжорганізаційного характеру було визнано на ранній стадії розвитку організації, а саме у 1960 році, коли Інтерпол уклав свій перший договір про співпрацю з Радою Європи. Наразі Інтерпол має низку угод про правову, інформаційну, технічну та інші види допомоги з різними міжнародними організаціями різнопрофільного характеру. Найбільш вагомою на сьогодні є співпраця з:

- Організацією Об'єднаних Націй (UN) та з деякими її спеціалізованими установами, наприклад, ICAO – міжнародна організація цивільної авіації, UNESCO – організація з культури та науки, IMO – міжнародна морська організація, WHO – Всесвітня організація охорони здоров'я та ін.;

- Європейським Союзом (EU) та з деякими його агентствами (FRONTEX – агентство Європейського союзу з безпеки зовнішніх кордонів; Europol – європейська поліцейська організація, CEPOL – Європейський поліцейський коледж та ін.);

- Всесвітньою Митною Організацією (WCO);

- Міжнародним кримінальним судом (ICC);

- Африканським союзом (AU);

- Організацією американських держав (OAS);

- Міжнародною організацією з міграції (IOM) та ін. [11].

Ці угоди є правовою основою для спільної роботи Інтерполу зі своїми партнерами.

Кожна угода є специфічною для налагодженої сфери співробітництва та містить положення щодо таких аспектів практичної роботи, як: умови обміну інформацією, взаємне представництво в іншій організації; надання технічної допомоги при розкритті та розслідуванні злочинів та ін.

На практиці співробітництво може набувати форм обміну інформацією, взаємних операцій, забезпечення режиму прямого або посереднього доступу до інформаційних та оперативних баз даних.

Не менш важливою є роль Інтерполу у міжнародному співробітництві у сфері судової експертизи. Хоча Статут Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол) не містить положень щодо судової експертизи,

оскільки це не є прямою компетенцією Інтерполу, проте, Інтерпол має спеціальні програми та інструменти, призначені для підтримки міжнародного співробітництва у сфері боротьби зі злочинами, які можуть включати судову експертизу.

Наприклад, Інтерпол створив базу даних про судових експертів та лабораторій у різних країнах, яка може використовуватися правоохоронними органами за необхідності проведення експертизи. Крім того, Інтерпол сприяє обміну інформацією між правоохоронними органами різних країн, що також може бути корисним при виконанні судових експертиз.

Таким чином, Інтерпол не має безпосередньої компетенції у сфері судової експертизи, але може надавати певну підтримку для забезпечення міжнародного співробітництва у цій галузі, оскільки у сучасному світі злочинність набула глобального та інтернаціонального характеру. Міжнародне співробітництво в боротьбі зі злочинністю є, з одного боку, умовою, а з іншого – засобом зміцнення та гарантування внутрішнього та міжнародного порядку та миру. Україна переживає важкі часи, пов'язані зі скоєнням великої кількості міжнародних злочинів з боку країни агресора – російської федерації. Яскравим прикладом злочинності на міжнародному рівні є масові воєнні злочини, скоєні на території нашої держави, й у подальшому під час розслідування вказаних злочинів виникне необхідність користування можливостями Інтерполу та можливості екстрадиції винних осіб. У статті 2 Статуту Міжнародної організації кримінальної поліції зазначено, що «він має на меті забезпечувати широку взаємодію всіх органів (установ) кримінальної поліції у рамках чинного законодавства країни та на кшталт Загальної Декларації прав людини та створювати, розвивати установи, які можуть успішно сприяти запобіганню кримінальній злочинності та боротьби з нею» [12]. До речі, слід зазначити, що з метою покращення взаємного обміну інформацією в галузі судової експертизи у 1995 році було створено Європейську мережу судово-експертних установ (ENFSI). Інтерпол, своєю чергою, активно співпрацює із ENFSI. Зокрема з ініціативи Інтерполу у 1996 році було ухвалено рішення про створення європейської робочої групи з ДНК-профілювання [13]. Разом з тим, досі серед офіційних партнерів ENFSI Інтерполу немає. На 15-му Міжнародному симпозиумі Інтерполу з судових наук у 2007 році низка провідних світових організацій підписала Меморандум про взаєморозуміння, внаслідок якого передбачалося створення нової структури – Міжнародного стратегічного союзу з судової науки на основі багатостороннього партнерства (IFSA) [14]. Однак IFSA не має правового статусу, але є кооперативною організацією, що складається з членських мереж. Цілями створення цієї організації є стратегічне партнерство між членами, обмін інформацією, досвідом знань та навичок членів цієї мережі та іншими експертами-криміналістами. Інтерпол є стратегічним партнером цієї організації та, своєю чергою, надає необхідну допомогу. IFSA надає допомогу Інтерполу в багатьох інших аспектах. Наприклад, забезпечує підтримку та координацію співпраці між судовими лабораторіями різних країн, що дозволяє більш ефективно обмінюватися інформацією та досвідом у сфері судової експертизи та лабораторних досліджень, в розробці та

впровадженні нових технологій та методів лабораторних досліджень, що є важливим для посилення ефективності та результативності роботи судових лабораторій та підвищення їхнього рівня компетентності.

Інтерпол, починаючи з 2016 року проводить раз на три роки Міжнародний симпозіум керівників судово-експертних установ. Цей захід є форумом для обміну інформацією та досвідом між міжнародними експертами з питань криміналістики та судових досліджень. Він орієнтований на розвиток співпраці між судово-експертними установами та забезпечення підвищення якості судових досліджень за допомогою новітніх технологій та методик [15].

Роль Інтерполу у розвитку міжнародного співробітництва у сфері судової експертизи можна назвати як інформаційно-координаційною, так і такою, що здійснює відповідне забезпечення. Отже, можна виділити основні ролі Інтерполу в сфері судової експертизи, що включають наступне:

- Сприяння обміну інформацією: Інтерпол забезпечує обмін інформацією між країнами, що допомагає встановлювати зв'язки між злочинами та злочинцями та визначати необхідність проведення судових експертиз.

- Підтримка взаємодії між експертами: Інтерпол сприяє взаємодії між експертами з різних країн, зокрема, шляхом проведення міжнародних конференцій, семінарів та навчань.

- Забезпечення доступу до необхідних ресурсів та технологій: Інтерпол допомагає країнам отримати доступ до необхідних ресурсів та технологій, що дозволяє здійснювати більш точні та надійні судові експертизи.

- Розвиток міжнародних стандартів та процедур: Інтерпол розробляє міжнародні стандарти та процедури щодо судової експертизи, що допомагає покращувати якість цієї сфери в різних країнах.

- Підтримка захисту прав людини: Інтерпол допомагає забезпечити захист прав людини, зокрема, шляхом підтримки високих стандартів обробки та зберігання даних, що пов'язані зі судовими експертизами.

Через об'єднання великої кількості держав-членів (а на сьогодні це, як зазначалося раніше, 195 країн) Інтерпол має достатні можливості для сучасного аналізу та виявлення існуючих проблем у сфері проведення експертиз, розробки єдиних стандартів проведення досліджень, які сприятимуть ефективній протидії транснаціональній злочинності.

Головними цілями роботи Інтерполу в цьому напрямі є створення серед держав-членів єдиного простору у сфері проведення судових експертиз та розвиток консолідації спільних зусиль на прикладі досвіду роботи Європолу з країнами ЄС. Серед основних тенденцій сучасного Інтерполу можна виділити такі:

- Розвиток технологій. Інтерпол використовує сучасні технології та програмне забезпечення для забезпечення безпеки і захисту громадян.

- Посилення міжнародної співпраці. Інтерпол встановлює тісні зв'язки між правоохоронними органами різних країн, забезпечуючи ефективну боротьбу зі злочинністю.

- Розширення функцій Інтерполу. Інтерпол не тільки допомагає виявляти та затримувати злочинців, але й забезпечує збір та обмін інформацією

між правоохоронними органами, проводить навчання і підтримує міжнародні стандарти безпеки.

– Більш широкий фокус на проблеми кібербезпеки. Останнім часом Інтерпол став більше уваги приділяти боротьбі з кіберзлочинністю та кібертероризмом.

Висновки. Узагальнюючи вищезазначене, можна зазначити, що сучасний Інтерпол є важливою міжнародною організацією, яка забезпечує співпрацю між правоохоронними органами різних країн у боротьбі зі злочинністю, що має транснаціональний характер, а основною метою Інтерполу є забезпечення безпеки громадян та захист їх прав і свобод. Сучасний Інтерпол є частиною міжнародного механізму щодо вирішення глобальних проблем людства: протидія злочинності, підтримання стабільності та різнобічного розвитку держав та загального забезпечення міжнародної безпеки та стабільності.

Інтерпол є важливим партнером для будь-яких сучасних суб'єктів міжнародного права, включаючи міжнародні організації. Інтерпол надає неоціненну допомогу та підтримку у справі розшуку, видачі та подальшого покарання осіб, винних у скоєнні міжнародних злочинів. В останні роки інтенсивність такого співробітництва зростає, що свідчить про взаємну зацікавленість сторін та подальші перспективи розширення спільної взаємодії.

У цілому, можна стверджувати, що роль Інтерполу у забезпеченні міжнародної безпеки та правопорядку є дуже важливою і неоціненною, і його діяльність заслуговує на визнання та підтримку міжнародної спільноти.

Перелік посилань

1. Member countries. Interpol. URL: <https://www.interpol.int/Who-we-are/Member-countries>
2. Україна в міжнародних відносинах. Енциклопедичний словник-довідник. URL: <http://history.org.ua/LiberUA/978-966-02-5696-5/978-966-02-5696-5.pdf>
3. Юридична енциклопедія: у 6 т./за заг. ред. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. Київ: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 1998. Т. 2: Д-Й. 744 с.
4. Статут міжнародної організації кримінальної поліції – ІНТЕРПОЛ. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_142#Text
5. About Interpol. URL: <http://www.interpol.int/Who-we-are/What-is-INTERPOL>

References

1. Member countries. Interpol. Retrieved from: <https://www.interpol.int/Who-we-are/Member-countries> (in English).
2. Ukraine in international relations. Encyclopedic dictionary-reference book. Retrieved from: <http://history.org.ua/LiberUA/978-966-02-5696-5/978-966-02-5696-5.pdf> (in Ukrainian).
3. Shemshuchenko, Yu. S. (Ed.) (1998). Legal encyclopedia: in 6 volumes. Kyiv. Vol. 2: D-I. 744 p. (in Ukrainian).
4. Statute of the international criminal police organization – INTERPOL. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_142#Text (in Ukrainian).
5. About Interpol. Retrieved from: <http://www.interpol.int/Who-we-are/What-is-INTERPOL> (in English).

6. Constitution of the Interpol. URL: <https://www.interpol.int/content/download/590/file/01%20E%20CONSTITUTION%2011%202021.pdf>
7. Про Вступ України до Інтерполу: постанова Кабінету Міністрів України від 30 вересня 1992 р. № 555. Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555-92-%D0%BF#Text>.
8. Про Національне центральне бюро Інтерполу: постанова Кабінету Міністрів України від 25 березня 1993 року № 220». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-93-%D0%BF#Text>
9. Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 25 березня 1993 р. № 220 «Про Національне центральне бюро Інтерполу». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/968-2017-%D0%BF#Text>
10. Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами України інформаційної системи Міжнародної організації кримінальної поліції – Інтерпол. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0849-20#Text>
11. International organization partners. Interpol. URL: <https://www.interpol.int/Our-partners/International-organization-partners>
12. Устав Международной организации уголовной полиции Интерпола (в ред. по состоянию на 01.01.1986). URL: <https://docs.dtk.ua/download/pdf/1014.3276.1>
13. DNA database management. Review and recommendations. ENFSI DNA Working Group. April 2017. URL: <https://enfsi.eu/wp-content/uploads/2017/09/DNA-databasemanagement-review-and-recommendatations-april-2017.pdf>
6. Constitution of the Interpol. Retrieved from: <https://www.interpol.int/content/download/590/file/01%20E%20CONSTITUTION%2011%202021.pdf> (in English).
7. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine as of September 30, 1992 No. 555 «On Ukraine's Accession to Interpol». Verkhovna Rada of Ukraine. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/555-92-%D0%BF#Text>. (in Ukrainian).
8. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine as of March 25, 1993 No. 220 «On the National Central Bureau of Interpol». Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-93-%D0%BF#Text> (in Ukrainian).
9. On making changes to the resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine as of March 25, 1993 No. 220 «On the National Central Bureau of Interpol». Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/968-2017-%D0%BF#Text> (in Ukrainian).
10. On the approval of the Instructions on the procedure for the use by law enforcement agencies of Ukraine of the information system of the International Criminal Police Organization – Interpol. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0849-20#Text> (in Ukrainian).
11. International organization partners. Interpol. Retrieved from: <https://www.interpol.int/Our-partners/International-organization-partners> (in English).
12. Charter of the International Criminal Police Organization Interpol (as amended on 01.01.1986). Retrieved from: <https://docs.dtk.ua/download/pdf/1014.3276.1> (in russian).
13. DNA database management. Review and recommendations. ENFSI DNA Working Group. April 2017. Retrieved from: <https://enfsi.eu/wp-content/uploads/2017/09/DNA-databasemanagement-review-and-recommendatations-april-2017.pdf> (in English).

14. IFSA. About us. URL: <https://www.ifsa-forensics.org/about-us/>

15. International Forensic Science Managers Symposium. URL: <https://www.interpol.int/How-we-work/Forensics/Forensic-Symposium>

14. IFSA. About us. Retrieved from: <https://www.ifsa-forensics.org/about-us/> (in English).

15. International Forensic Science Managers Symposium. Retrieved from: <https://www.interpol.int/How-we-work/Forensics/Forensic-Symposium> (in English).

INTERNATIONAL CRIMINAL POLICE ORGANIZATION (INTERPOL): HISTORY AND CURRENT TRENDS OF ACTIVITY

T. Kryvak

The article deals with the historical milestones of the International Criminal Police Organization as well as the current trends in its activity. The main historical prerequisites for the creation, development and functioning of the International Criminal Police Organization (Interpol) are highlighted, including the historical prerequisites for the creation of the National Central Bureau in Ukraine. The role and significance of the International Criminal Police Organization (Interpol) in international cooperation in the fight against general criminality in the context of its legal, technical, and organizational evolution are considered. The main modern trends in the activity and cooperation of the organization are analyzed.

The author underlines that Interpol is an intergovernmental organization that facilitates international police cooperation and the main mission of it to promote global police cooperation, prevent and combat international crime, and provide a range of policing services to its member countries. The organization initially focused on facilitating the exchange of criminal intelligence between member countries, but over time, it has expanded its mandate to include a range of activities related to international law enforcement.

Currently, Interpol has 195 member countries, making it the world's largest international organization. One of the key challenges facing Interpol is balancing the needs of its member countries with the need to respect individual rights and privacy. Another important trend in Interpol's work is the growing focus on cybersecurity and the prevention of cybercrime.

It is also analyzed the current structure of Interpol and the role of each structure, the process of the establishment of the National Central Bureau in Ukraine, and the interaction of Interpol with other world organizations.

Interpol has been working for almost a century to promote international police cooperation and the fight against transnational crime. With the increasing interconnectedness of the world and the rise of new forms of crime such as cybercrime, Interpol's role in facilitating cross-border law enforcement cooperation and preventing international crime is expected to become even more significant in the coming years.

Key words: international criminal police Commission international criminal police organization, Interpol, National Central Bureau of Interpol notices, the operations of Interpol.